

SIMONA ANTONESCU

ISTORIA POVESTITĂ COPILOR

5

MIRCEA
CEL BĂTRÂN
ȘI ȘCOAIA
SCUTIERILOR

Cu ilustrații de Radu Răileanu

POLIROM
2026

Cuprins

<i>Prolog</i>	7
1. Primele zile de școală, primii colegi de bancă.....	9
2. Calul meu! Căluțul meu!.....	23
3. Bătălia de la Rovine.....	35
4. Ana și Ileana	51
5. Călin al inginerului.....	63
6. Veghea armelor.....	75
7. Ridicați-vă, scutieri!	89
8. De ce-i spunem „Cel Bătrân“?.....	105
<i>Un fel de miniștri</i>	111
<i>Ce mâncăm diseară?</i>	113

Primele zile de școală, primii colegi de bancă

Tot restul săptămânii, copiii n-au mai urcat în pod pe înserat.

Începuse școala, iar zilele lor erau pline de noutăți ce se întreceau, care mai de care, să le câștige atenția și s-o păstreze cât mai mult timp. În numai o săptămână, locurile în bănci fuseseră deja schimbate de trei ori. Fiecare dintre cei doi frați avea câte doi-trei prieteni noi și era pe punctul de a-și face încă unul.

Sosise și ultimul manual, cel de Cunoașterea mediului, care le ocupase apoi tot restul zilei când încercaseră să potrivească peste

hărțile din carte hotarele Hiperboreei pe care solomonarul Genune o avea desenată pe globul său pământesc.

Seară de seară, Ilinca și Călin adormeau cu gândul la Manuscrisul Gemenilor. Diminețile năvăleau însă peste ei cu o bogăție de întâmplări care trebuiau mai întâi trăite și apoi povestite la întoarcerea acasă, așa că descopereau din nou că a venit ora de culcare, iar ei n-au urcat nici astăzi în pod să-și continue călătoriile.

Dintre școlarii de pe Strada Duminicii, gemenii locuiau cel mai departe de școală.

Rând pe rând, din grupul ce pornea spre casă se desprindeau întâi doi băieți mai mari, din clasa a IV-a B, care locuiau la doar două minute de școală, apoi o verișoară îndepărtată a gemenilor, din clasa a III-a A, și tot așa până când rămâneau numai patru: gemenii cu Diana și Ciprică, din clasa lor.

Diana era cea mai bine-crescută fetiță din toată școala. Știa o mulțime de lucruri, avea câte o explicație lungă pentru orice făcea și stătea, la sfârșitul acestei prime săptămâni de școală, în aceeași bancă cu Ilinca.

Pe Ciprică îl chema, de fapt, Ciprian și era foarte bun la fotbal. Toți căpitanii se întreceau să-l aleagă în echipele lor când ghiozdana deveneau barele porților și dintr-o bancă apărea ca prin farmec o minge. Nimeni însă nu avea voie să-i spună Ciprică, în afară de Călin. Vorbea puțin, râdea tot timpul și era colegul lui de bancă.

Fusesse o săptămână încărcată numai cu premiere: prima zi de școală a gemenilor, primii lor colegi de bancă, primii cei mai buni prieteni, primele manuale școlare, primul drum spre casă singuri, prima temă pentru acasă. Iar astăzi era prima lor zi de vineri, primul weekend din timpul școlii. A doua zi urma să fie pentru prima oară gazde: îi invitaseră

la o dimineață de joacă pe Diana și pe Ciprică. Plănuiau să facă întreceri cu rolele în curtea lor din față, de la stradă, apoi să construiască un cort dincolo de grădină, de partea cealaltă a casei.

— Să o rugăm pe bunica să ne facă clătite mâine, când avem oaspeți, propuse Călin, pentru care clătitele erau cel mai minunat lucru din lume.

— Poate că nici nu le plac clătitele, spuse Ilinca. I-ai întrebat tu?

— Cum ar fi să întrebi niște copii dacă le plac clătitele? ocoli Călin răspunsul. Sigur că le plac. Nu toată lumea are gusturi fine și preferă crema fițoasă de fistic unor clătite cinstite, mai zise el, iar Ilinca se simți atinsă de aluzia la crema de fistic.

Ajunseseră în fața porții și, în loc de orice altă replică, fetița o deschise și o zbughi la fugă spre casă, făcând ghiozdanul din spinare să-și zdrăngănească toate creioanele din penar.

Călin știa ce avea să urmeze: dacă o lăsa să intre prima, tot restul zilei avea să audă fel de fel de înțepături legate de nevrednicia băieților din ziua de azi, pe care orice fată îi poate întrece la alergat.

Își potrivi ghiozdanul în spinare cu o smucitură scurtă a umerilor și porni pe urmele ei.

O ajunse la jumătatea curții din față și o apucă de cureaua ghiozdanului, înfrânându-i fuga pentru o clipă. Dar Ilinca se răsuci, își scoase umărul din curea, apoi se întoarse iute și își eliberă și cel de-al doilea umăr – cât ai clipi, ghiozdanul zăcea pe jos, iar ea alerga mai departe spre casă.

Urcară treptele din față în același timp, umăr la umăr, Călin împovărat de ghiozdane, Ilinca fără nimic în spate.

În pragul ușii de la intrare, se descălțară fără să se mai aplece să-și dezlege șireturile, aruncând pantofii din picioare cât colo, și năvăliră râzând în camera bunicilor. Întunecoasă și plină de taine ca întotdeauna, camera îi primi cu nedumerire. Linia de sosire a tuturor acestor întreceri ale lor fusese întotdeauna barza, măsuța de piatră cu un singur picior cioplită de bunicul Zosim special pentru tabla de șah.

Gemenii atinseră barza cu palma în același timp. Regele alb și cel negru se încruntară,